

velse. Naar der udstedes en Skrivelse, som er paraferet af en af Embedsmændene i Finansministeriet, kan man ikke kalde det en privat Skrivelse, i hvert Fald er det en løjelig Form for en privat Skrivelse. Hvad forstaar man ved det Forbehold, som Vilhelm Lassen her har taget om Lovgivningsmagtens Billigelse, og hvilke ere Følgerne af dette Forbehold? Her maa jeg straks sige, at jeg er ikke enig i den Opfattelse, som den højtærede Finansminister gjorde gældende, at enten dette Forbehold havde staaet eller ej, vilde Statskassen lige godt være bunden, og at det var et Forbehold, som kun stod mellem Vilhelm Lassen og Lovgivningsmagten. Thi dette Forbehold er sikkert og vist — og det vil jeg egentlig gaa ud fra, at vi alle ere enige om — taget af forhenværende Finansminister Vilhelm Lassen, fordi han vilde sikre sig Rigsdagens Indflydelse paa Sagen. Det er taget, fordi han netop følte sig i fuld Overensstemmelse med Rigsdagen i denne Sag. Det er taget, fordi han derved vilde lade Bankkomiteen og Bankerne vide, at Sagen var ikke endelig afgjort, før Rigsdagen havde afstemt om den. Og naar jeg siger det, kan jeg henvise til, hvad der forud var sket den 9. Februar. Da traf man nemlig ogsaa en Overenskomst, og det var Hovedoverenskomsten. Den Overenskomst, man traf den 9. Februar, blev ogsaa truffen under Henvisning til Lovgivningsmagtens Billigelse.

Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) mente, at der var nogen Forskel, fordi efter den sidste Overenskomst var der allerede udbetalt Penge — det kan være, jeg tager fejl, vi have jo ikke Fortrykket endnu, men det forekommer mig, at det ærede Medlem udtrykte sig saadan (Ellinger: Ja det er rigtigt!) — men det ærede Medlem maa erindre, at i Dagene den 7., 8. og 9. Februar og følgende Dage maatte man handle meget hurtigt og kunde paa ingen Maade, selv om det kunde gaa hurtigt i Rigsdagen, sætte sig roligt hen og vente, indtil Loven endelig fik kongelig Stadfæstelse den 15. Februar. Allerede om Mandagen maatte Overenskomsten for saa vidt begynde at virke, som Bankerne maatte gøre sig klart, at her maatte skaffes Penge til Veje, og de skaffede Penge til Veje, saa vidt jeg ved, allerede om Mandagen, i Haab om, at denne Overenskomst nok gik igennem. Selvfølgelig, var den ikke gaaet igennem, havde Bankerne siddet der med Smerten, men de stoled paa Finansministeren, og de stoled paa

Rigsdagen, og det viste sig, at det kunde ogsaa gøre. Finansministeren gik til Rigsdagen og fik Overenskomsten af 9. Februar ført igennem. Den Forudsætning, han havde haft om Lovgivningsmagtens Billigelse, slog til.

Nu er jeg overbevist om, at den Mand, som den 9. Februar traf denne Overenskomst under Forbehold af Lovgivningsmagtens Billigelse, har ikke, idet han udstedte et Brev i Marts Maaned, hvori han skriver det samme om Lovgivningsmagtens Billigelse, derved tænkt sig noget helt andet, end han tænkte den 9. Februar. Og jeg gad egentlig nok se den Rigsdagsmand, som vil staa op og sige det modsatte. Naa, men er det klart, at det Forbehold er taget af Vilhelm Lassen paa samme Maade, at hans Tankegang har været den samme i Marts, som den var i Februar, føler jeg mig ogsaa overbevist om, at det have i Virkeligheden Bankerne meget godt forstaaet. Og jeg føler mig ogsaa overbevist om, at denne Sag ingenlunde er afgjort med, at man siger, at Staten er bunden. Jeg tror nu, Lovforslaget bliver vedtaget. Der er i Virkeligheden kun eet Medlem, der har sagt bestemt, at han ikke vil stemme derfor, og med al Respekt for det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds, kan han dog ikke bringe Loven til at falde. Det Blad, det ærede Medlem støtter sig til, har skrevet en Artikel, hvori der udtales en vis Glæde over, at der er Udsigt til, at dette Forslag maaske ikke en Gang kan gaa igennem i Folketinget, men i Landstinget i alt Fald vil det strande, for der vil Højre stemme imod det, og det ærede Medlem af Landstinget, som ligeledes staaar „Politiken“ meget nær, glæder sig ogsaa til at stemme imod det. Men jeg vil dog se det, inden jeg tror det, at Rigsdagen saa grundigt vil vende sig imod, hvad den gjorde i Fjor, som den vilde gøre, dersom den forkastede dette Lovforslag. Men selv om jeg skulde tage fejl, selv om Rigsdagen ikke skulde vedtage dette Lovforslag, er dermed ingenlunde givet, at Staten er bunden til at betale Pengene. Saa vil det maaske komme til Sagsanlæg, og saa er det en Domstolssag, og at Domstolene skulde ville gaa imod et saa stærkt Forbehold om Forudsætningen af Lovgivningsmagtens Billigelse, vil jeg dog ogsaa se, før jeg tror det. Det er, som sagt, en Domstolssag, og derfor skal jeg ikke opholde mig længere derved, men saaledes ser jeg paa Betydningen af, at Finansminister Vilhelm Lassen har taget dette For-